

Саопштење за јавност Светог Архијерејског Синода СПЦ

Свети Архијерејски Синод Српске Православне Цркве обраћа се овим апелом учесницима драме у северном делу Косова и Метохије, уз жарку молитву Богу, једином Извору правога мира, заједништва и љубави међу људима и народима, да не допусти да се та драма претвори у трагедију.

Представницима КФОР-а поручујемо да Црква од њих очекује и тражи да поступају у духу статусне неутралности и искључиво у служби очувања мира, односно да не наступају као „ударна песница” НАТО-пакта или пак оних моћних држава Запада које су признале фантомску „државу Косово” и залажу се за њен „територијални интегритет”, а на територијални интегритет Србије, на међународни правни поредак и на Резолуцију Уједињених нација бр. 1244 гледају као на лањски снег, него да наступају у име међународне заједнице.

Притом напомињемо да појам међународне заједнице није тек синоним или еуфемизам за Сједињене Државе или за Запад уопште него да у њу спадају, такође, Русија, Кина и све оне земље које, упркос притисцима, нису признале независност самопроглашене „државе Косово”, а међу њима су, нимало случајно, и најмногољудније и веома утицајне земље исламског света.

Уједно апелујемо на КФОР да одустане од насилног уклањања барикада у рејону административних прелаза, а поготову од примене силе према цивилном српском становништву. Напомињемо да је на барикадама или у њиховој близини пре неколико дана рањено или повређено тридесет људи (Дудин Крш), а затим њих још стотинак, па опет њих шездесет (Јагњеница), а од 26. јула до данас тужни биланс рањених и повређених српских цивила износи шесто педесет осам лица. Притом су седморица Срба 27. септембра на прелазу Јариње рањени из ватреног оружја. Овакво понашање међународних снага само потхрањује максимализам и незајажљиве апетите арбанашких екстремиста, а може да послужи и као повод или изговор екстремним појединцима или

каквој неодговорној групи на српској страни да употребе оружје. Било која људска жртва на било којој страни, ма ко да је испровоцира, била би грех и злочин, трагедија и срамота свих, пораз и крах дијалога и мирољубивих напора, једине стварне алтернативе садашњем стању и досадашњој стратегији решавања кризе.

Председнику Србије и Влади Србије поручујемо да Црква од њих очекује и тражи да не напусте српски народ Старе Србије – како је гласио назив за Косово и Метохију свуда у Европи вековима, све до времена Јосипа Броза Тита – ради химере која се зове статус земље кандидата за чланство у Европској унији. Јер, за одговорну државну власт и политичку елиту Србије Србија и српски народ као целина немају алтернативу, а све друго, па и идеализована и митологизована Европска унија, има алтернативу. Учлањење у Европску унију јесте добра жеља и замисао, оправдана геополитичким, економским и цивилизацијским разлозима, али ако одрицање од Косова и Метохије – непосредно или „пузеће“, свеједно – представља цену којом се мора платити чланство у том савезу, већ погођеном најдубљом кризом и угроженом претњом распада, онда треба отворено и часно одустати од кандидатуре и потражити друге моделе за будућност у мултиполарном свету који већ јесте реалност.

Да ли би таква перспектива нанела већу или мању штету било владајућој коалицији било опозицији на предстојећим изборима, апсолутно је неважно и беспредметно када се имају у виду самосазнање и достојанство читавог нашег народа, целовитост Србије макар у њеним границама насталим ванправним, револуционарним решењима из времена комунистичке диктатуре, а запечећеним трагичним дешавањима последњих година, и – не на последњем месту – очување хришћанског присуства и српског православног сакралног и културног наслеђа на Косову и Метохији, као и опстанак српског народа, који онде живи најмање миленијум и по, а притом албанском народу и другим етничким заједницама ни најмање не оспорава право да напоредо са њим живе у пуној слободи и равноправности.

Сматрамо да, као што наша браћа Срби који живе северно од реке Ибра не треба да доносе одлуке без уважавања легалне и демократски изабране централне власти у Београду, исто тако ни та власт не би смела да одлучује – или да „у ходу“ мења своју политичку тактику – без уважавања виталних потреба и ставова Срба северног Косова и читавог подручја Косова и Метохије, за које ово питање није питање партијско-политичких калкулација него, буквално, питање бити ил' не бити. Сматрамо даље да власти Србије и њен преговарачки тим не смеју стављати на нове пробе поверење косовско-метохијских Срба, укључујући и оне на барикадама: довољан показатељ њиховог пољуљаног поверења јесте чињеница да десетине хиљада њих траже заштиту и, штавише, држављанство Русије.

Важно је, али није довољно то што највиши представници наше државе понављају да никада неће признати независност Косова и Метохије. Неопходно је да Србија буде делатно присутна на Косову и Метохији где год и колико год је то могуће и да учини све да се спречи пројекат фактичког претварања административне линије раздвајања у међудржавну границу, на чему грозничаво раде приштински чиниоци уз прећутну подршку својих покровитеља.

Нашим верницима, Србима на северу Косова, поручујемо да буду истрајни као што су и до сада били (они најбоље знају како им је, не само дању и ноћу на барикадама у ове хладне зимске дане него и иначе, код куће и свугде), али и да буду мудри, надахнути хришћанским начелима и завештањима својих часних предака. Не смеју дозволити да их било ко испровоцира и да прихвате насиље као метод делања. Њихови протести нису, уосталом, израз пркоса, обести или хира него управо њихове одлучности да не прихвате диктат силе и насилно наметање статуса. Ти протести се не смеју изродити у одбацивање преговорâ, дијалога и напора да се мирним путем васпостави пређашње стање, нарушено једностраном акцијом Албанаца и деловањем КФОР-а које није сагласно са добијеним мандатом Уједињених нација. У својим дејствима они не треба да мисле само на себе него и на своју браћу и сестре који, под много тежим условима, живе у енклавама јужно од Ибра, као и на оне многобројне земљаке који су прогнани са прадедовских огњишта, а о чијим „људским правима”, посебно о праву на повратак и безбедан живот у завичају, нико више и не говори.

Имајући све ово у виду, позивамо истинске хуманисте и искрене вернике – не само оне у хришћанској васељени него и оне у исламском свету – да се залажу за мир и правду за све без изузетка, за слободу и достојанство свих и свуда. Буде ли искрено и истрајно, такво залагање биће благотворно за све, а посебно и у једнакој мери биће драгоценост и за Србе и за Арбанасе на Косову и у Метохији.

(Из Канцеларије Светог Синода)